

Csak egy élet nem elég

Mindig éreztem, többre vagyok hivatva.
Néha a lelkem szétszakad, ezer darabra.
Gyermekként még hittem az álmok megvalósulnak.
Ma a való élettől kapom a pofonokat.

Mennék látni a nagy világot. Leküzdenék pár szélmalmot.
S ha mókuserék eltapos, lelkem akkor is szabadnapos.
Csak egy élet nem elég, sejtjeimre szakadnék.
Osztódással szaporodva több helyen ott lehetnék.

Egyik énem otthon volna, csak a családra gondolna.
A másik énem bohém élet soha sem aggódna.
Nekifogna nagy regénynek, minden este zenélne.
Dalaiban minden lánynak szerelmet ígérne.

Mi van, el vagy gondolkodva? – szólnak rám a kollégák.
De én csak hallgatom tovább a Piramis dalát:
„Bár volna két életem, nevetnék minden
Oooh, istenem, miért nincs két életem?”

Acél kolibrik

Újra hallani a lánctalpak dübörgő zaját,
érezed a vihar feszültségtől édeskés illatát.
Bimbódzó virágok sírnak hajbókolva,
könnyek nektárján acél kolibrik hódolnak.

Kapaszkodnak indáin árva csemeték,
énekesmadarak figyelik a néma zenét.
Néha elhalkulnak, ilyenkor sír a csend,
könnyek mezején színpaddá lett.

Véres bábjátékot vezényel a kaszás,
ormótlan szaggatja az élet fonalát.
Kit testvérenek gondoltál száz éven át,
most hazádra zúdíttja minden baját.

A Kánaán ügyében

Újra megnyírták szárnyainkat, mint magát madárnak képzelő
baromfit.

Ne szálljon oly magasra, ha a ketrecből kiengedik.
Emberrobot lett programod e túlregett földi paradicsomban.
Szalagon termeled kenyered, fáradságtól lebutultan.

Cinikussá vált énünk a reklámok túloltözött apostola:
Hirdeti hitét, felhőkarcolókra ágaskodva.
Elöntött búzamezőn mossák el síró árvák könnyeit.
Lánctalpak tapossák a Kánaán megígért földjeit.

Már-már elhitették velünk a nagy álmot, neonfénybe burkolva.
Gurult a szekér a bilbordokkal övezett úton.
Nem láttuk, hogy megvakultunk, politikus fogta fehér botom.
Szememről mikor vedlem fátyolos szürke hályogom?

Bankárok lopják el alólunk a talajt, törekeny üvegcsukor fedelünk.
Édes, ha belekóstolsz, de az első viharban szétesik.
Virtuális pénzzel fizetsz érte, uzsorakamatra.
Nullák és egyesek kígyóznak sorsokat mutatva.

Szürke eminensek halásznak a zavarosban.
Ügyeskedők hajlítják a paragrafust még jobban.
...Apám szavára gondolok, ki mindig becsületre nevelt:
„Nem divat már kimondani az igazságot, mert nem beszélünk
arról, ki elment.”

(A Pegasus alkotópályázat líra kategóriájának 3. helyezettje)